

тъ си печелятъ и отъ нейъ чакатъ, а пакъ не го турятъ въ хесапъ кога го губятъ.

Ст. То е тъй.

Кол. Туй и азъ го съмъ разбралъ, че е тъй, защото малко като мръднѣ отъ дюкения и работата остава назадъ, подирѣ давай пары за свѣщи и работи нощѣ да ѣхъ искарвашъ.

Уч. А послѣдната и най-голѣмата полза отъ съдружаваніето е тая, че като ся съдружите вы десеть души занаятчи отъ единъ еснафъ, ще имате, разбира ся, и по единъ калѣж и по единъ чиракъ; дѣто ще каже ставате 25-30 души; тогазъ на всякого ще ся опрѣдѣли по едни работѣ въ коѣто му и по прилѣга: единъ ще купува, другъ ще продава, двама трима ще кроѣтъ, други ще шѣтъ, други ще приготвятъ нишки, други ще удрятъ на калѣжъ, и вижъ ты тогазъ какъ върви работата напредъ и какъ ся искарва по-много работа; можете най послѣ да си купите и двѣ три машины да шѣте и тъй да отворите едно уредно заведение, едни **ФАБРИКЪ**, коѣто да искарва и по-много и по ефтенѣ работѣ, и ще можете и вы да продавате, по-ефтено и да затворите пѣтътъ на европейскыѣ стоки които сѣ запушили вашѣтъ работѣ. Вы не правите смѣткѣ на врѣмето дѣто губите, и искате съ малко пары и съ малко работѣ много да спечелите, а не можете, защото на онѣзъ които смѣтатъ това имъ дава рѣкъ да даватъ по ефтено, и вашата работа ви става по-скѣпо и не ви изнася да ѣхъ давате на цѣнѣтъ на коѣто даватъ тѣ тѣхнѣтъ и тъй занаетытѣ пропадатъ у насъ, когато въ Европѣ цѣвятъ, и ный безъ да подиримъ причинѣтъ на туй, ходимъ еще да губимъ врѣме въ оплакванія че европейскыѣ стоки ны подпиратъ и не можемъ да ся прѣхранимъ! И какъ ще ся прѣхранимъ, какъ ще отидимъ напредъ когато не умѣемъ да ся ползуваме отъ едничкыѣ капиталъ който имамы на расположеіе?

Ст. Имашъ право, учителю!

Ко. Сега и азъ хващамъ да разбирамъ какъ ставатъ хаврикытѣ, и осѣщамъ че туй дѣто го казва даскала сапужество ли бѣ що бѣ — ортаклѣкъ де — е една хубава и злата работа, ама за Френцитѣ и за Нѣмцитѣ че ѣхъ разбиратъ; дѣ можешъ напълни ты главытѣ на нашитѣ